

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Враца, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на пети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалена Б. М.а

при участието на секретаря Нина К. Георгиева
като разгледа докладваното от Магдалена Б. М.а Гражданско дело №
20211420101744 по описа за 2021 година

Производството е по постъпила искова молба от „Мого България” ООД, ЕИК: 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Г.М. Димитров” № 16-А, срещу В. Ч. М., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ****, ул. „****” №****, и настоящ адрес: гр. ***, ул. „****” № **, вх. **, ет.**, ап.***.

Ищецът „Мого България” ООД е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу В. Ч. М. за сумите както следва: **125,86 лв.** – падежирали и непогасени лизингови вноски по главница по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № *****, дължими за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.; **577,12 лв.** – падежирали и непогасени лизингови вноски за възнаградителна лихва по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № *****, дължими за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.; **0,97 лв.** – неустойка за забава на плащане на лизингови вноски, дължима за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.; **727,38 лв.** – неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, начислена еднократно към датата на прекратяване на договора на основание чл. 15.5 от ОУ; **299,93 лв.** – заплатени от лизингодателя застрахователни премии на основание чл. 8.6 от приложимите ОУ, във вр. с чл. 345, ал. 2 ТЗ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.11.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и разноските по делото – **34,63 лв.** – държавна такса и **50,00 лв.** – юрисконсултско възнаграждение.

Съдът е издал Заповед № ***/01.12.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за посочените в заявлението суми. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК. След указание до заявителя, последният е предявил установителен иск за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът твърди, че на 01.08.2018 г. между „Мого България” ЕООД (с вписана впоследствие промяна в правната форма в ООД), ЕИК: 204009205 в качеството на лизингодател и ответникът В. Ч. М. в качеството на лизингополучател е сключен Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № *****. Посочва, че в

изпълнение на задълженията си по договора лизингодателят придобил собствеността върху посочения от лизингополучателя лек автомобил марка „*****“, модел „*****“, идентификационен номер на рама ***** рег. № ** ** ** и е предоставил ползването му на лизингополучателя, за което бил съставен приемо-предавателен протокол от 01.08.2018 г. Твърди, че ответникът заплатил авансова вноса и първоначални разходи по смисъла на приложимите Общи условия, като размерът на финансирането е 6 300,00 лв. Поддържа, че лизингополучателят поел задължение за заплащане на месечни вноски, както и да използва вещта лично, по предназначение и с грижата на добър стопанин. Договорен бил срок от 60 месеца, изтичащ на 22.07.2023 г. съгласно приложения погасителен план – неразделна част от договора за финансов лизинг. Договорен бил фиксиран лихвен процент в размер на 39,60 %, съответно размер на месечни анюитетни вноски от 242,46 лв. Твърди, че ответникът преустановил плащания по договорения погасителен план, като последното плащане постъпило на 26.02.2019 г. Сочи че предвид допуснатото неизпълнение от страна на лизингополучателя, на 09.04.2019 г. му било връчено нарочно уведомление за разваляне на договора, като на същата дата лизинговият актив бил иззет от владението му, за което бил съставен приемо-предавателен протокол. Твърди, че към 09.04.2019 г. неплатени били вноса № 7 по погасителен план с падеж 22.02.2019 г. и вноса № 8 по погасителен план с падеж 22.03.2019 г. Поддържа, че ответникът продължил да ползва лизинговия актив до 09.04.2019 г., на която дата лизинговият актив бил върнат във владение на собственика – лизингодател. Изтъква, че на основание чл. 345 ТЗ, във вр. с чл. 8.1 от приложимите към договора Общи условия за периода през който лизинговият актив е ползван от лизингополучателя, последният дължи заплащането на договорените месечни вноски по погасителен план от седма (с падеж 22.02.2019 г.) до осма (с падеж 22.03.2019 г.), включително и част от девета вноса (пропорционално на дните ползване) в общ размер от 702,98 лв., от която сума главница в размер на 125,86 лв. и възнаградителна лихва в размер на 577,12 лв.

Ищецът твърди, че на основание чл. 15.1 от приложимите ОУ, предвид допуснатата забава в плащанията, е начислена неустойка в размер на 0.97 лв. към 19.04.2019 г., както следва: за забава в плащането на вноса № 7 по погасителен план от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г. – 0,64 лв. и за забава в плащането на вноса № 8 по погасителен план от 22.03.2019 г. до 19.04.2019 г. – 0,33 лв.

Поддържа, че на основание чл. 15.5 от приложимите към договора ОУ, лизингополучателят дължи на лизингодателя неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя в трикратен размер на договорената месечна вноса или общо 727,38 лв., дължима еднократно към датата на прекратяване на договора, формирана като сбор от три месечни вноски, всяка една в размер на 242,46 лв.

Сочи, че на основание чл. 8.6, във вр. с чл. 8.7.4 от ОУ, лизингополучателят дължи да възстанови на лизингодателя направените разходи за заплащане на застрахователни премии в размер на 299,93 лв. по полица ***/***/*** на „Лев Инс“ АД.

Моли съда да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумите, за които е издадена Заповед № *****/01.12.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. Претендира разноски, сторени в заповедното и в исковото производство.

В срочно подаден отговор, ответникът чрез назначения му особен представител, оспорва предявените искове. Счита, че претендираната неустойка в размер на 727,38 лв. е прекомерна с оглед обстоятелството, че ответникът не е търговец, а физическо лице, поради което претендира същата да бъде намалена от съда по справедливост. Поддържа, че с оглед твърденията на ищеца, че ответникът не е заплатил главница по лизинговите вноски с настъпил падеж от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г. в общ размер на 125,86 лв., претенция над тази сума е неоснователна, поради което искът следва да бъде отхвърлен за сумата над 125,86 лв. до предявения размер от 727,38 лв., в хипотезата, в която съдът приеме, че е налице виновно поведение на ответника, довело до прекратяване на лизинговия договор.

Прави възражение за нищожност на неустойката, като изтъква, че уговорката за неустойка в чл. 15.5 от ОУ е неравноправна и противоречи на закона и добрите нрави. Сочи, че тази клауза не е индивидуално договорена, а представлява част от съдържанието на ОУ на лизингодателя и противоречи на разпоредбата на чл. 143, т. 5 ЗЗП. Твърди, че определената изцяло от търговеца методика на изчисляване на неустойки в размер, многократно завишен спрямо обезщетението, дължимо за евентуално предвидими от забавата вреди, е в разрез с принципа на добросъвестност и води до наличие на клаузи, създаващи значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя на услуга, като потребителят е задължен да заплати необосновано висока неустойка.

На следващо място счита, че договорът за финансов лизинг не попада в приложното поле и не се регулира от нормите на Закона за потребителския кредит, тъй като съгласно чл. 4, ал. 1, т. 4 ЗПК разпоредбите на закона не се прилагат по отношение на договори за лизинг, при които не се предвижда задължение за закупуване на стоката, предмет на договора. Твърди, че в процесния лизингов договор придобиването на лизинговия актив не е задължително, а представлява възможност/опция за лизингополучателя, поради което клаузите на лизинговия договор не следва да се разглеждат в контекста на ЗПК. Поддържа, че уговореният в чл. 5 от договора размер на лихвения процент от 39.60% е прекомерно висок и противоречи на закона и добрите нрави, което влече нищожност на тази клауза. Изтъква, че размерът на възнаградителната лихва, изразен като паричен еквивалент за периода на договора, е 8 185,23 лв., като надвишава многократно параметрите на „пазарната“ и „законната“ лихви и размера на дължимата главница – 6 300,00 лв. Сочи, че нищожността на клаузата на възнаграждение се обуславя и от начина на определянето му, тъй като в договора не са посочени конкретните параметри, при които е остойностен във времето ликвидния капитал, лихвата не корелира със стойността на лизинговата вещь и противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД, тъй като драстично нарушава принципа на справедливост, създава условия за неоснователно обогатяване и излиза извън възнаградителната и обезщетителна функция на задължението за заплащане на лихва.

Твърди се, че е неоснователно и недоказано по размер искането ответникът да заплати разходи за застрахователни премии за лизинговия автомобил за 2019 г., тъй като е ползвал лизинговия актив не през цялата 2019 г.

При тези и останалите подробно изложени в отговора на исковата молба съображения моли да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани предявените против ответника искиви претенции.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

От приложеното към настоящото производство ч. гр. д. № 3146/2020 г. по описа на Районен съд – Враца, се установява, че по депозирано от ищцовото дружество „Мого България“ ООД заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК против В. Ч. М. е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № *****/01.12.2020 г., с която е разпоредено длъжникът да заплати на кредитора следните суми: **125,86 лв.** – падежирали и непогасени лизингови вноски по главница по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № **** дължими за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.; **577,12 лв.** – падежирали и непогасени лизингови вноски за възнаградителна лихва по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № **** дължими за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.; **0,97 лв.** – неустойка за забава на плащане на лизингови вноски, дължима за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.; **727,38 лв.** – неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, начислена еднократно към датата на прекратяване на договора на основание чл. 15.5 от ОУ; **299,93 лв.** – заплатени от лизингодателя застрахователни премии на основание чл. 8.6 от приложимите ОУ, във вр. с чл. 345, ал. 2 ТЗ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от

26.11.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и разноските по делото – **34,63 лв.** – държавна такса и **50,00 лв.** – юрисконсултско възнаграждение.

По делото е представен договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ***** на 01.08.2018 г., сключен между „Мого България“ ЕООД, в качеството на лизингодател, и В. Ч. М. в качеството на лизингополучател, по силата на който „Мого България“ ЕООД е предоставило на ответника ползването на лек автомобил марка „*****“, модел „*****“, идентификационен № на МПС *****, рег. № *** *** *** срещу поето от лизингополучателя задължение да заплати възнаграждение в размер общо на 14 585,23 лв., от които 6 300,00 лв. – главница, 8 185,23 лв. – възнаградителна лихва и 100,00 лв. – такса ангажимент, платимо както следва: 3 500,00 лв. – първоначална вноска, а останалата част – в срок от 60 месеца съобразно погасителен план, предвиждащ заплащането на 60 погасителни вноски, първата от които в размер на 180,09 лв., а следващите – в размер на 242,46 лв. всяка. С договора е уговорен лихвен процент в размер на 39,60%, фиксиран за целия период на договора, а годишният процент на разходите е посочен в размер на 48,17 % /чл. 5 и чл. 9/. В чл. 11 от договора е посочено, че освен първоначалната вноска лизингополучателят заплаща следните първоначални разходи при сключване на договора: 100,00 лв. – такса ангажимент и 120,00 лв. – разходи за регистрация на лизинговия актив в КАТ, включително държавни такси. Съгласно чл. 12 от договора лизингополучателят е задължава да сключи за своя сметка застраховка „Гражданска отговорност“ на лизинговия актив в полза на лизингодателя, като се задължава да поддържа застрахователното покритие на лизинговия актив за целия срок на договора съгласно Раздел 10 от ОУ. Съгласно чл. 15 от договора към него се прилагат Общите условия към договора за финансов лизинг, приолжения по делото, заедно с договора.

Съгласно чл. 15.1 от ОУ при забава на плащане на парично задължение от страна на лизингополучателя, лизингодателят има право на неустойка в размер на законната лихва върху неизплатената в срок сума за целия период на забава. При прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, според чл. 15.5 от ОУ, последният дължи неустойка в размер на три лизингови вноски. Неустойката се изчислява въз основа на последните три лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяване на договора.

Съгласно чл. 8.6 от ОУ за сметка на лизингополучателя са застрахователните премии за застраховане на лизинговия актив, като лизингополучателят се задължава да възстанови на лизингодателя в срок от 5 работни дни от издаване на счетоводен документ от страна на последния разноските, направени от лизингодателя във връзка със застраховането и дозастраховането на лизинговия актив. Според чл. 8.17 от ОУ лизингополучателят се задължава да заплаща разходите по застраховането и дозастраховането на лизинговия актив през целия срок на лизинга, както и да изпълнява всички други задължения във връзка със застраховката и дозастраховането на лизинговия актив съгласно изискванията на Раздел 10 от настоящите ОУ. Съгласно чл. 10.1 от ОУ лизингополучателят е длъжен да сключи и поддържа застраховка „Гражданска отговорност“ за лизинговия актив за целия срок на лизинга, според чл. 10.4 от ОУ плащането на застрахователни премии е за сметка на лизингополучателя, а съгласно чл. 10.6 от ОУ в случай че лизингополучателят не изпълни задълженията си за сключване на застраховка или за заплащане на вноската за застрахователна премия, както и когато това е уговорено между страните, лизингодателят може да сключи застраховка и/или да плати дължимата вноска за застрахователната премия от свое име и за сметка на лизингополучателя.

Приети са като доказателства и Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити и погасителен план към договора за лизинг.

По делото е представено пълномощно за застраховане и съгласие за условията за застраховане на лизинговия актив, с което лизингодателят упълномощава лизингополучателя, а лизингополучателят декларира изричното си писмено съгласие лизинговият актив, предмет на договора, да бъде застрахован по застраховка „Гражданска

отговорност“.

От приемо-предавателен протокол, съставен на 01.08.2018 г., подписан от представител на лизингодателя и от лизингополучателя, се установява, че на същата дата лизингодателят е предал на лизингополучателя лизинговия актив съгласно договора – лек автомобил марка „****“, модел „****“, идентификационен № на МПС****, рег. № *** **** с посочените в протокола документи и принадлежности.

От представеното по делото уведомление за прекратяване на договор за лизинг №****от 04.04.2019 г., подписано от представител на лизингодателя и от лизингополучателя, се установява, че на 09.04.2019 г. ответникът е бил уведомен, че във връзка с неизпълнение на негово задължение за плащане на дължими суми и на основание чл. 13.5 от ОУ, ищцовото дружество прекратява сключения между страните договор за финансов лизинг, считано от датата на получаване на уведомлението. Със същото уведомление ответникът е уведомен за дължимите от него суми по договора за лизинг.

От приемо-предавателен протокол, съставен на 09.04.2019 г., подписан от представител на лизингодателя и от лизингополучателя, се установява, че на същата дата лизингополучателят е върнал на лизингодателя лек автомобил марка „****“, модел „****“, идентификационен № на МПС *****, рег. № *** **** с посочените в протокола документи и принадлежности.

Представена е сметка № 344426 за начислена застрахователна премия на основание издадени с посредничество на „Брокер Инс“ ООД застрахователни полици, от която е видно, че за лек автомобил марка „****“, модел „****“, идентификационен № на МПС ***** е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователно дружество „Лев Инс“ АД, обективизирана във застрахователна полица № *****/**/***** като на „Брокер Инс“ ООД е заплатена от ищеца сума в размер на 299,93 лв. на 07.03.2019 г., видно от представеното авизо местен превод № *****от 07.03.2019 г.

По делото е прието заключение по допусната съдебно-счетоводна експертиза. От същото се установява, че в изпълнение на чл. 2 и чл. 9 на Договор за финансов лизинг № ***** ответникът е заплатил следните вноски, на съответните дати: на 01.08.2018 г. – първоначална вноска в размер на 3 500,00 лв.; на 01.08.2018 г. – такса ангажимент в размер на 100,00 лв.; на 01.08.2018 г. – такса регистрация в КАТ в размер на 120,00 лв. В изпълнение на условията на Договор за финансов лизинг № *****ответникът е заплатил всички дължими първоначални вноски по регламента на чл. 2 и чл. 9 и шест броя лизингови вноски съгласно регламента на чл. 4 от Договора, като последната платена лизингова вноска е с падеж 22.01.2019 г. Според заключението размерът на договорената и незаплатена част от главница по Договор за финансов лизинг № *****, съгласно приложимия погасителен план е както следва: за периода от 22.02.19 г. – 09.04.19 г. – сума в размер на 111,48 лв.; за периода от 22.02.19 г. – 19.04.19 г. – сума в размер на 125,86 лв. Размерът на договорената и незаплатена част от възнаградителната лихва по Договор за финансов лизинг № *****, съгласно приложимия погасителен план е както следва: за периода от 22.02.19 г. – 09.04.19 г. – сума в размер на 514,38 лв.; за периода от 22.02.19 г. – 19.04.19 г. – сума в размер на 577,12 лв. Размерът на начислената неустойка за забава по Договор за финансов лизинг № *****съгласно приложимия погасителен план и чл. 15.1 от ОУ към Договора за периода от 22.02.2019 г. до 09.04.2019 г., респ. до 19.04.2019 г. представлява сума в размер на 0.97 лв. Размерът на начислената неустойка съгласно чл. 15.5 от ОУ към Договора представлява сума в размер на 727,38 лв. Сумата е изчислена въз основа на последните 3 лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяването на Договора, а именно: на 22.02.2019 г., на 22.03.2019 г. и на 22.04.2019 г., всички в размер на 242,46 лв. Според вещото лице застрахователната премия по полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за лек автомобил марка „****“, модел „****“, идентификационен номер на рама *****, рег. № ***** – сума в размер на 299,93 лв. е заплатена на застрахователното дружество от лизингодателя на 05.03.2019 г., като лизингополучателят не е изпълнил

задължението си да погаси изплатената от лизингодателя сума в размер на 299,93 лв.

Съдът кредитира експертното заключение като обективно и компетентно изготвено.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са пет кумулативно обективно съединени иски, както следва:

- установителен иск с правно основание по **чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД** за признаване за установено, че ответникът В. Ч. М. дължи на „Мого България” ООД сумата от 125,86 лв., представляваща главница по лизингови вноски по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ****, дължима за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.;

- установителен иск с правно основание по **чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД** за признаване за установено, че ответникът В. Ч. М. дължи на „Мого България” ООД сумата от 577,12 лв., представляваща лихва по лизингови вноски по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № *****, дължима за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.

- установителен иск с правно основание по **чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД** за признаване за установено, че ответникът В. Ч. М. дължи на „Мого България” ООД сумата от 0,97 лв., представляваща неустойка за забавени плащания на лизингови вноски, дължима за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.

- установителен иск с правно основание по **чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД** за признаване за установено, че ответникът В. Ч. М. дължи на „Мого България” ООД сумата от 727,38 лв., представляваща неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя;

- установителен иск с правно основание по **чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 232, ал. 2, предл. второ ЗЗД** за признаване за установено, че ответникът В. Ч. М. дължи на „Мого България” ООД сумата от 299,93 лв., представляваща заплатена от лизингодателя застрахователна премия.

По исковете с правна квалификация по **чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД**, в тежест на ищеца е да установи следните предпоставки: 1. че между страните са налице облигационни правоотношения по валидно сключен договор за финансов лизинг; 2. че е изпълнил задължението си да предаде лизинговата вещ на лизингополучателя, както и 3. настъпила изискуемост на задължението на ответника да заплати уговорените лизингови вноски /главница и лихва/. При установяване на горното, в тежест на ответника е да установи погасяване на задължението си.

На първо място следва да се отбележи, че процесното правоотношение се регулира от разпоредбите на ЗПК поради качеството на лизингополучателя на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, така и поради естеството и предмета на договора. Това произтича от спецификите на договора за финансов лизинг, с който се осъществява инвестиционно кредитиране на лизингополучателя. За срока на договора последният ползва паричния ресурс на лизингодателя, като в месечната вноска се включва и част от стойността на вещта, предмет на лизинга. Налице са и условията по чл. 3, ал. 3 ЗПК, тъй като в договора е предвидена възможност за закупуване на стоката – негов предмет, поради което към договора приложение намират разпоредбите на ЗПК. В този смисъл неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника, че ЗПК е неприложим в конкретния случай. Съгласно чл. 24 ЗПК, приложими към тези правоотношения са и нормите на ЗЗП.

Разпоредбата на чл. 342, ал. 2 ТЗ предвижда, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от

лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. Разпоредбата на ал. 3 предоставя възможност на лизингополучателя да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му. Предвид посочените правни норми, разпоредбата на чл. 344 ТЗ, съгласно която лизингодателят има задълженията на наемодател по чл. 230 ЗЗД, и препращащата норма на чл. 347, ал. 2 ТЗ, основните задължения на лизингодателя по договора за финансов лизинг са следните: 1/ да придобие вещта – предмет на договора за лизинг, от трето лице при условия, определени от лизингополучателя; 2/ да предаде лизинговия обект за ползване на лизингополучателя и да му предостави свободното ползване в рамките на срока на договора; 3/ да прехвърли на лизингополучателя собствеността на лизинговата вещ в уговорения срок. По своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя. Задълженията на лизингополучателя са предвидени в разпоредбата на чл. 345 ТЗ: 1/ той има задълженията на наемател съгласно чл. 232 и чл. 233, ал. 2 ЗЗД, а именно да си служи с вещта за определеното в договора ползване, а при липса на такова – съгласно предназначението ѝ /чл. 232 ЗЗД/, да плаща лизинговата цена и разходите, свързани с ползването на вещта /чл. 232, ал. 2 ЗЗД/, да съобщава незабавно на лизингодателя за повредите и посегателствата, извършени върху наетата вещ /чл. 233, ал. 2 ЗЗД/.

В конкретния случай поради неизпълнение на основно задължение на лизингополучателя да заплаща редовно лизинговата цена, договорът е развален едностранно от страна на лизингодателя. С развалянето му за лизингополучателя не отпада задължението за плащане на предходещите развалянето лизингови вноски, както и не се дължи връщането им, в случай че същите са били платени до този момент. В случая лизингодателят е упражнил именно потестативното си право да развали договора поради сбъждане на едно от условията за това съгласно чл. 13.5 i) от ОУ към договора за лизинг – неплащане, вкл. забава в плащането на лизингови вноски. Съгласно чл. 13.6 от ОУ прекратяването се упражнява с изпращането на писмено уведомление от лизингодателя до лизингополучателя без предизвестие, като договорът се счита прекратен от датата, посочена в известието. От представеното по делото уведомление за прекратяване на договор за лизинг № ***от 04.04.2019 г., подписано от представител на лизингодателя и от лизингополучателя, се установява, че на 09.04.2019 г. ответникът е бил уведомен, че във връзка с неизпълнение на негово задължение за плащане на дължими суми и на основание чл. 13.5 от ОУ, ищцовото дружество прекратява сключения между страните договор за финансов лизинг, считано от датата на получаване на уведомлението. Следователно договорът за лизинг е бил развален на 09.04.2019 г. От изслушаното и неоспорено заключение на вещното лице по ССЧЕ се установява, че действително е налице неизпълнение на задължението по договора за заплащане на вноските по погасителен план. Лизингополучателят е заплатил следните вноски, на съответните дати: на 01.08.2018 г. – първоначална вноска в размер на 3 500,00 лв.; на 01.08.2018 г. – такса ангажимент в размер на 100,00 лв.; на 01.08.2018 г. – такса регистрация в КАТ в размер на 120,00 лв. В изпълнение на условията на Договор за финансов лизинг № ****ответникът е заплатил всички дължими първоначални вноски по регламента на чл. 2 и чл. 9 и шест броя лизингови вноски съгласно регламента на чл. 4 от Договора, като последната платена лизингова вноска е с падеж 22.01.2019 г. Според заключението не е налице заплащане на падежирала главница в размер на 111,48 лв. за периода от 22.02.2019 г. – 09.04.2019 г. Горното осъществява основаниято по чл. 13.5 i), първа хипотеза от ОУ за разваляне на договора.

От приложените писмени доказателства се установява, че между страните е налице облигационно правоотношение по валидно сключен договор за финансов лизинг, като лизингодателят е изпълнил задължението си да предаде лизинговата вещ на лизингополучателя, като се установяват и възникнали задължения на лизингополучателя /ответника/ по договора за лизинг. По делото няма направени твърдения и ангажирани

доказателства от страна на ответника, носещ доказателствената тежест, за заплащане на претендираните като непогасени лизингови вноски. От заключението по съдебно-счетоводната експертиза се установи, че непогасеният остатък от главницата е в размер на сумата от 111,48 лв. за периода от 22.02.2019 г. – 09.04.2019 г.

Съобразно заключението, размерът на непогасената възнаградителна лихва по договора за периода от 22.02.2019 г. – 09.04.2019 г. възлиза на 514,38 лв.

Размерът на възнаградителната лихва е точно и ясно посочен в договора за финансов лизинг и приложимите ОУ на лизингодателя. Същият не е променян докато договорът е бил действащ. Възнаградителната лихва представлява компонент от ГПР, уговорена е във фиксиран размер от 39,60 % в договора за лизинг. Очевидно е от погасителния план, че същата представлява съществен елемент от погасителната вноска. Съгласно чл. 9 от договора за лизинг ГПР съставлява 48,17 %, като се формира от договорната лихва и такса ангажимент.

Съдът не намира за основателно направеното от ответника възражение за нищожност на клаузата за годишен процент на разходите. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

Договорната лихва е възнаграждението /печалбата/ на кредитодателя за това, че е предоставил определена сума в заем. За да защити потребителя и за да се избегне неоснователното обогатяване на финансови институции, предоставящи потребителски кредити чрез определяне на висок лихвен процент, законодателят е предвидил същият да е компонента, която се включва при формирането на ГПР и съответно е определил максимален размер на последния. В тази връзка, преценката за противоречие със закона следва да се прави на плоскостта дали сборът на договорната лихва, ведно с другите разходи, не надвишава фиксирания от законодателя максимален размер на ГПР.

Процесният договор за лизинг е сключен след изменението на чл. 19 ЗПК /обн. ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г./, поради което по отношение на същия е приложимо изискването алинея четвърта на същата разпоредба ГПР да не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Към датата на сключване на договора, размерът на законната лихва е 10 %, при основен лихвен процент, определен от БНБ 0 % плюс десет пункта отгоре. В случая, определеният в договора размер на ГПР от 48,17 % не надвишава пет пъти размера на законната лихва, а договореният лихвен процент е 39,60 %, Следователно посочената клауза не е нищожна поради противоречие със закона – чл. 19, ал. 5 ЗПК.

Не може да се приеме, че клаузата е нищожна и поради противоречие с добрите нрави. Както бе посочено, законодателят е предвидил ГЛП да е компонент от ГПР и съответно е определил максимален размер на последния, именно за да защити потребителя и да се избегне неоснователното обогатяване на финансовите институции. В тази връзка, след като сборът на договорната лихва и другите разходи не надвишава фиксирания от законодателя максимален размер на ГПР, то с определянето на лихвен процент от 39,60 % кредиторът не е целял да се обогати неоснователно за сметка на кредитополучателя.

По същите мотиви се налага изводът, че не е налице и някоя от хипотезите на чл. 143, ал. 1, т. 1-19 от Закона за защита на потребителите, тъй като клаузите не създават възможност за облагодетелстване на кредитора за сметка на длъжника, което да го постави в неравностойно имуществено положение.

На последно място следва да се посочи, че е неоснователно възражението, наведено от особения представител на ответника, че размерът на възнаградителната лихва, изразен като паричен еквивалент за периода на договора, е 8 185,23 лв., като надвишава многократно параметрите на „пазарната“ и „законната“ лихви и размера на дължимата главница – 6

300,00 лв. Следва да се отбележи, че между страните е договорен лихвен процент от 39,60 %, като високият размер на лихвата, съотнесен към главницата, е обусловен от дългия срок на лизинговия договор, а именно – 60 месеца.

От ответника не са ангажирани доказателства за погасяване на вземанията за главница и възнаградителна лихва в посочените в заключението на експертизата дължими размери.

Установи се, че посочената от заявителя в заповедното производство и ищец в настоящото производство крайна дата на вземанията за главница и възнаградителна лихва – 19.04.2019 г. не съответства на датата на прекратяване на договора за финансов лизинг – 09.04.2019 г., когато ответникът е получил уведомлението за прекратяването му и докогато същият дължи заплащане на предхождащите развалянето лизингови вноски. Следователно предявеният иск за главница е основателен и следва да бъде уважен до размера от 111,48 лв. и за периода от 22.02.2019 г. – 09.04.2019 г., като за горницата до пълния му предявен размер от 125,86 лв. и за периода от 10.04.2019 г. до 19.04.2019 г. следва да бъде отхвърлен. На ищеца следва да се присъди и законна лихва върху главницата, считано от 26.11.2020 г. до окончателното погасяване на вземането. Съответно предявеният иск за възнаградителна лихва е основателен и следва да бъде уважен до размера от 514,38 лв. и за периода от 22.02.2019 г. – 09.04.2019 г., като за горницата до пълния му предявен размер от 577,12 лв. и за периода от 10.04.2019 г. до 19.04.2019 г. следва да бъде отхвърлен.

По исковете с правна квалификация по **чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД** в тежест на ищеца е да установи следните предпоставки: 1. че между страните са налице облигационни правоотношения по валидно сключен договор за финансов лизинг; 2. наличие на неустоечни съглашения за ангажиране отговорността на ответника при забава на плащанията, съответно при прекратяване на процесния договор по негова вина; 3. настъпване на предпоставките за ангажиране отговорността на ответника, както и 4. конкретния размер на неустоечното вземане. При установяване на горното, в тежест на ответника е да установи погасяване на задължението си.

По отношение на претендираната неустойка за забавени плащания на лизингови вноски, дължима за период от 22.02.2019 г. до 19.04.2019 г.:

Изслушаното по делото заключение на ССЧЕ сочи, че последната платена лизингова вноска е с падеж 22.01.2019 г., като не е налице заплащане на падежиралите лизингови вноски за периода от 22.02.2019 г. – 09.04.2019 г.

Съгласно чл. 15.1 от ОУ при забава на плащане на парично задължение от страна на лизингополучателя, лизингодателят има право на неустойка в размер на законната лихва върху неизплатената в срок сума за целия период на забава. Касае се за предварително уговорен размер на обезщетението при неизпълнение на задължението по смисъла на чл. 92 ЗЗД. Тъй като задължението на лизингополучателя за заплащане на възнаграждение е парично и неговото неизпълнение има винаги характер на забавено изпълнение, уговорената неустойка следва да бъде квалифицирана като такава за забавено изпълнение на парично задължение.

Както беше посочено по-горе, ответникът не е изпълнил точно във времево отношение договорното си задължение за заплащане на възнаграждение на лизингодателя. Доколкото по делото не бяха ангажирани доказателства за обстоятелства, изключващи отговорността на ответника, съдът приема, че неизпълнението на задължението му по договора е виновно.

Според заключението на вещото лице размерът на начислената неустойка за забава по договора за финансов лизинг съгласно приложимия погасителен план и чл. 15.1 от ОУ към договора за периода от 22.02.2019 г. до 09.04.2019 г. представлява сума в размер на 0.97 лв. Следователно искът следва да бъде уважен в пълния му предявен размер за периода от 22.02.2019 г. до 09.04.2019 г., като бъде отхвърлен за периода от 10.04.2019 г. до 19.04.2019 г.

По отношение на претендираната неустойка за предсрочно прекратяване на договора за финансов лизинг:

Договорът е прекратен поради наличие на неизпълнение на задължението за плащане на лизингови вноски съгласно чл. 13.5 от ОУ. Изслушаното по делото заключение на СС чЕ сочи, че последната платена лизингова вноска е с падеж 22.01.2019 г., като не е налице заплащане на падежиралите лизингови вноски за периода от 22.02.2019 г. – 09.04.2019 г. Съгласно чл. 15.5 от ОУ, при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на три лизингови вноски – същата се изчислява въз основа на последните три лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяването на договора. В случая прекратяването на договора е настъпило, считано занапред от 09.04.2019 г., с изнемването на вещта от ответника. Към този момент сумата следва да бъде изчислена въз основа на последните 3 лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяването на договора, а именно: на 22.02.2019 г., на 22.03.2019 г. и на 22.04.2019 г., всички в размер на 242,46 лв. съгласно заключението по изслушаната ССчЕ. Според експерта размерът на начислената неустойка съгласно чл. 15.5 от ОУ към договора представлява сума в размер на 727,38 лв. Следователно искът следва да бъде уважен в пълния му предявен размер.

По възражението за нищожност на клаузата на чл. 15.5 от ОУ, предвиждаща неустойка за прекратяване на договора, като неравноправна, съдът намира същото за неоснователно. В отговора ответникът визира противоречие с разпоредбата на чл. 143, т. 5 ЗЗП, съответно неравноправност на клауза, която не е индивидуално договорена, а представлява част от съдържанието на Общите условия на лизингодателя. Съгласно цитираната разпоредба от ЗЗП, неравноправна е клауза, която задължава потребителя при неизпълнение на негови задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка, като съгласно чл. 145 ЗЗП неравноправността се преценява към момента на сключване на договора при вземане предвид видът на стоката или услугата – предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване, както и всички останали клаузи на договора или друг договор, от който той зависи, а според чл. 146 ЗЗП, неравноправните клаузи в договора са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Определената изцяло от търговеца методика на изчисляване на неустойки в размер, многократно завишен спрямо обезщетението, дължимо за евентуално предвидими от забавата вреди, е в разрез с принципа на добросъвестност и води до наличие на клаузи, създаващи значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя на услуга, като потребителят е задължен да заплати необосновано висока неустойка. Съдът следва да отговори дали е налице такова несъответствие в уговорената неустойка при предсрочно прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, при това дали същото е обусловено от положението на потребител на страна в правоотношението. Съгласно ОУ неустойката е оразмерена с три лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяването.

В случая е налице разваляне на договора по вина на длъжника – длъжникът не оспорва, че е било налице неизпълнение на лизингови вноски, което представлява и основанието за разваляне. Налице е уговорка в Общите условия на лизингодателя за заплащане на неустойка поради разваляне на договора в чл. 15.5, поради което съдът я квалифицира като компенсаторна неустойка /вместо оставащото изпълнение/. Налице са материалните предпоставки за присъждане на неустойка в размер на три лизингови падежирали вноски – разваляне на договора и изрична договорна клауза, която предвижда обезщетение на лизингодателя на това основание.

Съдът дължи произнасяне по възражението за нищожност на неустойката като неравноправна, нарушаваща добрите нрави, на основание чл. 143, т. 5 ЗЗП, във вр. с чл. 26, ал. 1 ЗЗД. Налице е изрично възражение на ответника, а от друга страна както съгласно чл. 7, ал. 3 ГПК, така и въз основа на ТР № 1/2010 г., т. 3 на ОСТК на ВКС, съдът дължи служебно преценка относно недействителността на неустоечната клауза поради

несъответствието ѝ с добрите нрави, т. е. при надхвърляне на присъщите и функции.

Установената в нормата на чл. 9 ЗЗД свобода на договаряне и отсъствието на императивни законови правила, регулиращи начините на определяне неустойката и нейните граници, както и въведения в гражданските и търговски правоотношения принцип за справедливост, позволява да се приеме, както изрично е посочено и в практиката на ВКС, че съответствието на уговорена неустойка с установените в обществото предели на нравствена допустимост се преценява във всеки конкретен случай към датата на сключване на договора. Разпоредбата на чл. 26, предл. трето ЗЗД намира приложение и при търговските сделки. В цитираната норма не е дефинирано понятието „добри нрави”, но тъй като законодателят е придал правно значение на нарушаването им, приравнявайки го по последици с нарушение на закона, вложеният в това понятие смисъл следва да се тълкува. Касае се за правила и норми, които бранят принципи, права и ценности, общи за всички правни субекти, и тяхното зачитане е в интерес на обществените отношения като цяло, не само на някоя от договарящите страни. Такива са принципите на справедливост, на добросъвестност в гражданските и търговските правоотношения, както и на предотвратяване несправедливо облагодетелстване, намерили израз в отделни правни норми. В тази връзка въпросът за накръняване на добрите нрави по отношение на уговорена неустойка следва да бъде решен чрез комплексна преценка не само на съдържанието на договорната клауза, но при отчитане на други фактори. Съгласно задължителната практика на ВКС, обективизирана в Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. дело № 1/2009 г. на ВКС, ОСТК, т. 3, преценката за нищожност на клауза за неустойка в търговските договори /договорът за лизинг е абсолютна търговска сделка съгласно чл. 1, т. 15 ТЗ/ поради накръняване на добрите нрави се извършва въз основа на различни критерии, например: естеството на задълженията на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способности – поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и вида на неизпълнение на задължението – съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди и др. В случая размерът е ограничен до три лизингови вноски с настъпил падеж. Съдът не би могъл да оразмери вредата за кредитора –лизингодател с друго освен с плащането, което би получил от лизингополучателя до края на срока на договора, включително и при евентуално придобиване на лизинговата вещ. Договорът е развален още в началото на действието му през м. април 2019 г. при оставащи неплатени 54 вноски. Същевременно, вещта е върната на лизингодателя, който свободно може да я отдаде отново за ползване на трето лице /или продаде на трето лице/, като извлече полза от това.

Съдът съобразява съществуваща константна съдебна практика по реда на чл. 290 ГПК, обективизирана в Решение № 193/9.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г. по описа на ВКС, ТК, I ТО, съгласно която уговорката за неустойка при предсрочно прекратяване /разваляне/ на договор за финансов лизинг от лизингодателя по вина на лизингополучателя, определена в размер на непогасената част от лизинговата цена, е нищожна, поради противоречие с добрите нрави, т. к. излиза извън присъщите функции на неустойката. Това е така, защото лизингодателят по вече развалиния договор получава имуществена облага от насрещната страна, в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше развален, но без да предоставя ползването на собствената му вещ, което води до неговото неоснователно обогатяване и нарушава принципа за справедливост. В случая, обаче, договорната отговорност на лизингополучателя е ограничена до трикратния размер на лизинговата вноска при оставащи още 54 вноски. Неустойката обезпечава изпълнението, но в случая се проявява нейната обезщетителна и санкционна функция, която страните са ограничили до трикратния размер на вноската. Същата има за предназначение да обезщети лизингодателя за вредите от предсрочното прекратяване на договора по вина на лизингополучателя. Съдът намира, че

уговорката не разкрива белези на неравноправна клауза по смисъла на чл. 143, т. 5, във вр. с чл. 146 ЗЗП, не е налице и нарушаване добрите нрави, в съгласие с договорната свобода, поради което възражението е неоснователно. Размерът е съобразен с изричната воля на страните и ограничен до трикратната погасителна вноска по договора.

По иска с правна квалификация по **чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 232, ал. 2, предл. второ ЗЗД, в тежест на ищеца** е да установи следните предпоставки: 1. да е съществувало действително правоотношение по договор за застраховка по отношение на лизингования автомобил; 2. лизингополучателят да е длъжен да заплати уговорените застрахователни премии по договор за застраховане, сключен с „Лев Инс“ АД и 3. ищецът да е заплатил дължимите застрахователни премии.

По делото се установи наличието на действително правоотношение по договор за застраховка по отношение на лизингования автомобил, като видно от представената сметка № **** за начислена застрахователна премия на основание издадени с посредничество на „Брокер Инс“ ООД застрахователни полици, за лек автомобил марка „****“, модел „*****“, идентификационен № на МПС ***** е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователно дружество „Лев Инс“ АД, обективизирана във застрахователна полица № ****/***, като на „Брокер Инс“ ООД е заплатена от ищеца сума в размер на 299,93 лв., видно от представеното авизо местен превод № ***** от 07.03.2019 г. Ищецът е заплатил дължимата застрахователна премия, което обстоятелство се установява от заключението по назначената ССЧЕ, според което застрахователната премия по полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за лек автомобил марка „****“, модел „***“, идентификационен номер на рама ***** рег. № ***** – сума в размер на 299,93 лв. е заплатена на застрахователното дружество от лизингодателя на 05.03.2019 г.

Съгласно чл. 8.6 от ОУ за сметка на лизингополучателя са застрахователните премии за застраховане на лизинговия актив, като лизингополучателят се задължава да възстанови на лизингодателя в срок от 5 работни дни от издаване на счетоводен документ от страна на последния разноските, направени от лизингодателя във връзка със застраховането и дозастраховането на лизинговия актив. Съгласно чл. 10.1 от ОУ лизингополучателят е длъжен да сключи и поддържа застраховка „Гражданска отговорност“ за лизинговия актив за целия срок на лизинга, според чл. 10.4 от ОУ плащането на застрахователни премии е за сметка на лизингополучателя, а съгласно чл. 10.6 от ОУ в случай че лизингополучателят не изпълни задълженията си за сключване на застраховка или за заплащане на вноска за застрахователна премия, както и когато това е уговорено между страните, лизингодателят може да сключи застраховка и/или да плати дължимата вноска за застрахователната премия от свое име и за сметка на лизингополучателя. Следователно установи се и че е налице задължение за лизингополучателя да заплати уговорените застрахователни премии по договор за застраховане на лизинговата вещ. Според заключението на назначената ССЧЕ лизингополучателят не е изпълнил задължението си да погаси изплатената от лизингодателя сума в размер на 299,93 лв.

Предявеният иск следва да бъде уважен за частта от платената застрахователна премия по застраховка „Гражданска отговорност“ на лизинговия автомобил за 2019 г., която съответства пропорционално на периода за ползване – от 01.01.2019 г. до 09.04.2019 г. Съгласно чл. 162 ГПК когато искът е установен в своето основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, съдът определя размера по своя преценка или взема заключението на вещо лице. В случая размерът, до който искът е основателен може да се определи, като се раздели дължимата сума на броя дни в годината – 365 дни, след което получения резултат се

умножи по броя дни на ползване на лизинговия автомобил – 99 дни. Предвид гореизложеното предявеният иск следва да бъде уважен за размера до 81,18 лв., като за горницата до пълния му предявен размер от 299,93 лв. следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

С оглед изхода от делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски пропорционално на уважената част от исквете, а именно сумата от 759,92 лв., включваща: сумата от 178,56 лв. – държавна такса; сумата от 207,28 лв. – възнаграждение за вещо лице; сумата от 291,17 лв. – възнаграждение за особен представител и сумата от 82,91 лв. – юрисконсултско възнаграждение /от първоначално определено от съда юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. на осн. чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ/.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът също има право на разноски съобразно отхвърлената част от исквете. Доказателство за сторени такива обаче не са представи по делото, поради което не следва да бъдат присъждани.

Съдът в исковото производство се произнася и по въпроса за разноските в проведеното заповедно производство. Издадената заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 3146/2020 г. по описа на Районен съд – Враца включва разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 84,63 лв., като пропорционално на уважената част от исквете, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 70,17 лв., включваща 28,71 лв. – държавна такса и 41,46 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК, че В. Ч. М., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр.***, ул. „****” № **, и настоящ адрес: гр. *** , ул. „***” №***, вх. **, ет. **, ап. **, дължи на „Мого България” ООД, ЕИК: 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Г.М. Димитров” № 16-А , сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. дело № 3146/2020 г. по описа на Районен съд – Враца, както следва:

- на основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД сумата от **111,48 лв.**, представляваща главница по лизингови вноски по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № *****, дължима за период от 22.02.2019 г. до 09.04.2019 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 26.11.2020 г. до окончателното погасяване на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до пълния му предявен размер от 125,86 лв. и за периода от 10.04.2019 г. до 19.04.2019 г.;

- на основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД сумата от **514,38 лв.**, представляваща договорна лихва по лизингови вноски по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № *****, дължима за период от 22.02.2019 г. до 09.04.2019 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до пълния му предявен размер от 577,38 лв. и за периода от 10.04.2019 г. до 19.04.2019 г.;

- на основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД сумата от **0,97 лв.**, представляваща неустойка за забавени плащания на лизингови вноски, дължима за период от 22.02.2019 г. до 09.04.2019 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за периода от 10.04.2019 г. до 19.04.2019 г.;

- на основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД сумата от **727,38 лв.**, представляваща неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя;

- на основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 232, ал. 2, предл. второ ЗЗД сумата от **81,18 лв.**, представляваща заплатена от

лизингодателя застрахователна премия, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до пълния му предявен размер от 299,93 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК В. Ч. М., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ****, ул. „***” № *** и настоящ адрес: гр. ****, ул. „***” № **, вх. **, ет. **, ап. **, да заплати на „Мого България” ООД, ЕИК: 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Г.М. Димитров” № 16-А, сумата от **759,92 лв.** – разноси в производството по гр. дело № 1744/2021 г. по описа на Районен съд – Враца съобразно уважената част на исковете, както и сумата от **70,17 лв.** – разноси за заповедното производство по ч. гр. д. № 3146/2020 г. по описа на Районен съд – Враца, съобразно уважената част на исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____